

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317217648
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317217648.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudcov: JUDr. Ľuboslava Vanková a JUDr. Peter Duman v sporovej veci žalobkyne: W. M., nar. XX.XX.XXXX, J. XXXX/X, X. - X., zast.: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 264 750, Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, proti žalovaným: 1. Z. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX/XX, X., zast.: JUDr. Ľudovít Štanglovič, advokát so sídlom Jarmočná 2264/3, Šaľa, 2. Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, so sídlom Trnavská cesta 82, Bratislava, zast.: SHM PARTNERS s.r.o., IČO: 47 235 616, so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobkyne proti výrokom II až IV rozsudku Okresného súdu Galanta z 31.10.2019, č. k. 17C/49/2017 - 254, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok sa vo výroku II zamietajúcom žalobu voči žalovanému 2 a vo výrokoch III a IV týkajúcich sa náhrady trov konania potvrdzuje .
- II. Žalovanému 1 sa priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.
- III. Žalovanej 2 sa priznáva voči žalobkyňi nárok na náhradu 100 % trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie voči žalovanému 1 zastavil (výrok I), žalobu voči žalovanej 2 zamietol (výrok II) a žalovaným priznal voči žalobkyňi nárok na náhradu 100 % trov konania (výroky III a IV).

2. O zastavení konania voči žalovanému 1 (výrok I) prvoinštančný súd rozhodol s odkazom na § 145 ods. 2 CSP s odôvodnením, že pred začatím pojednávania vo veci žalobkyňa vzala žalobu voči žalovanému 1 späť, pričom k späťvzatiu žaloby došlo na základe uváženia žalobcu (ako reakcia na vyjadrenie žalovaného 1 z 15.12.2017), a nie ako reakcia na správanie žalovaného 1. O nároku žalovaného 1 na náhradu trov konania (výrok III) rozhodol s odkazom na § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP s odôvodnením, že ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Ak by žalobkyňa žalobu zobrala späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného 1, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému 1, znáša trovy žalovaného 1 žalobkyňa. K späťvzatiu žaloby voči žalovanému 1 došlo len z dôvodov na strane žalobkyne, preto žalobkyňa zavinila, že konanie sa voči žalovanému 1 muselo zastaviť.

3. Pokiaľ ide konanie vo veci samej už len voči žalovanej 2, ktoré vyústilo do zamietnutia žaloby (výrok II), prvoinštančný súd dokazovaním zistil, že dňa 31.08.2015 došlo k dopravnej nehode, v

súvislosti s ktorou prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta 13.02.2017 podal na Okresnom súde Galanta obžalobu na žalovaného 1 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2, písm. a) v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona. Dňa 15.01.2018 Okresný súd Galanta rozsudkom pod č. k. 9T/34/2017-436, právoplatným dňa 20.09.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 20.09.2019 pod č. k. 5To/53/2018-465, oslobodil žalovaného 1 spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a to s nasledovným odôvodnením: Znalec MUDr. Móres vo svojom znaleckom posudku jednoznačne uviedol, že popísané zranenia poškodenej (žalobkyne) zodpovedajú takej alternatíve nehodového deja, keď poškodená jazdila na bicykli v čase zrážky s motorovým vozidlom a ak by do nej narazilo motorové vozidlo tak, že by išla peši tlačiac bicykel vedľa seba, zranenia by boli iné ako tie ktoré mala poškodená. Alternatívu, že poškodená jazdila na bicykli v čase zrážky jednoznačne vo svojom znaleckom posudku pripúšťa aj znalec z odboru cestnej dopravy a teda nie je pravdou, že by závery znaleckého posudku MUDr. Móresa boli diametrálne odlišné od vykonaného dokazovania a taktiež aj znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy. Na základe uvedeného súd zaujal názor, že vypracovávanie dodatku k znaleckému posudku na účely zodpovedania otázky, ké konkrétne zranenia by poškodená mala pri inej alternatíve nehodového deja, by bolo nadbytočné a z hľadiska súdneho konania prihliadajúc na ostatné vykonané dôkazy aj nevhodné. Vychádzajúc zo znaleckého posudku Ing. Červinku a zo zákonných ustanovení upravujúcich správanie sa účastníkov cestnej premávky, v prípade prvej verzie, teda ak poškodená prechádzala cez vozovku na bicykli, bola technickou príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy poškodenej, pričom tak vytvorila náhlu prekážku obžalovanému (žalovanému 1) jazdiacemu na motorovom vozidle, ktorý nemal možnosť zabrániť dopravnej nehode a teda nespôsobil z nedbanlivosti ťažkú ujmu na zdraví poškodenej porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Pri druhej verzii, teda ak poškodená prechádzala cez vozovku pešo po priechode pre chodcov, bola technickou príčinou dopravnej nehody nesprávna technika jazdy obžalovaného, ktorou spôsobil z nedbanlivosti ťažkú ujmu na zdraví poškodenej porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Druhej verzii svedčia výpovede poškodenej a svedkov R. O. a U. O.. Súd však zaujal názor, že dôveryhodnosť týchto troch výpovedí je znížená, keďže je v nich viacero rozporov s ostatnými vykonanými dôkazmi a pri svedkyňi O. aj v rámci výpovede jej samotnej. Poškodená vo svojej výpovedi uviedla, že išla pešo, po zrážke ju proti jej vôli obžalovaný naložil na predné sedadlo jeho auta a nechcel ísť s ňou k lekárovi, pričom ona celý čas nevedela kam ídú, čo aj uviedla svojmu manželovi, keď s ním v aute telefonovala, až následne skončili u MUDr. L.. MUDr. L. je obvodnou doktorkou poškodenej a preto sa javí ako málo pravdepodobné, že by obžalovaný najskôr odmietal ísť s poškodenou k lekárovi a potom by s ňou náhodne išiel práve k jej obvodnej lekárke, ak by mu ona sama nepovedala, kto je jej obvodná lekárka. Zároveň ihneď po vyšetrení poškodenej v čakárni uvedenej lekárky čakali jej dcéry, ktoré by sa uvedenú skutočnosť, že sa ich matka nachádza práve tam, nemali ako dozvedieť, ak by im to neoznámil ich otec, s ktorým ako s jediným poškodená podľa svojej výpovede telefonovala. Obe svedkyne, MUDr. T. L. i C. B., zhodne vo svojich výpovediach tvrdili, že im poškodená pri prvotnom vyšetrení uviedla, že išla na bicykli a obžalovaný (žalovaný 1) ju zrazil. Uvedené vyplýva aj z lekárskeho správ, čo na hlavnom pojednávaní potvrdil znalec MUDr. Móres. V prospech prvej verzie nehodového deja svedčia jednak obe výpovede svedkýň MUDr. T. L. a C. B., ktoré zhodne tvrdili, že im svedkyňa pri prvotnom vyšetrení uviedla, že išla na bicykli, no najmä výpoveď znalca z odboru traumatológia, ktorý uviedol, že podľa jednotlivých zranení zastáva názor, že pacientka sediac na bicykli narazila svojou prednou časťou bicykla do ľavej prednej časti blatníka a následne došlo k jej pádu na sedáciu časť a miernemu predklonu a úklonu doprava. Odreniny na malíčku a pravom členku mohli byť od vozovky pri páde alebo od kontaktu s autom pri náraze. V prípade, že by pacientka tlačila bicykel po svojej pravej strane a do tohto by narazilo auto, zranenia by boli iného charakteru, to znamená, odreniny by boli na ľavej strane od vozovky, boli by tam zranenia pravdepodobne aj od bicykla a čo sa týka zlomeniny, mala by úplne iný priebeh. Súd teda nemal za preukázané, že by sa nehodový dej stal jednoznačne zhodne s druhou verziiou, teda tak, že by obžalovaný porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona - dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov, a tak z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví poškodenej. Uvedený rozsudok napadol prokurátor odvolaním, ktoré ale Krajský súd v Trnave zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vykonané dokazovanie jednoznačne nasvedčuje tomu, že sa nehodový dej stal v súlade s prvou verziiou, a teda, že poškodená prechádzala cez vozovku na bicykli, a teda technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy poškodenej, keďže vytvorila náhlu prekážku obžalovanému jazdiacemu na motorovom vozidle, ktorý nemal možnosť zabrániť dopravnej nehode a teda nespôsobil z nedbanlivosti ťažkú ujmu na zdraví poškodenej porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Odvolací súd sa s takýmto záverom, ku ktorému dospel okresný súd, stotožnil. Zároveň prvoinštančný súd zistil,

že žalovaný 1 nebol vlastníkom motorového vozidla Renault Fluence, EČV: MNY805, ktoré viedol v čase dopravnej nehody. Toto vozidlo bolo žalovanému 1 poskytnuté zo strany hádzanárskeho klubu MKC SE. V rámci tohto hádzanárskeho klubu pracoval žalovaný 1 ako tréner, teda bol v pracovnoprávnom pomere s hádzanárskeým klubom MKC SE a uvedené vozidlo mu bolo zamestnávateľom poskytnuté ako služobné vozidlo. Už z týchto skutočností vyplýva, že žalovaný 1 síce mal vo faktickej držbe dané motorové vozidlo, ktoré mu bolo prenechané na používanie, avšak vlastnícke právo a s tým spojená možnosť právne disponovať týmto vozidlom samotnému žalovanému 1 nepatrila, teda zo žiadnych skutočností nevyplýva, že by mal žalovaný 1 možnosť právne disponovať s uvedeným vozidlom.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil na základe § 420 ods. 1 a 3, § 427 ods. 1, § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej len „OZ“), § 4 ods. 1 písm. f) a § 55 ods. 8 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoCP“), § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1, § 16 ods. 3 písm. a), § 24 ods. 2 písm. d) a e) a § 24 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoPZP“) a dospel k záveru, že žalovaný 1 nebol v postavení prevádzkovateľa, a preto nebol pasívne legitimovaný v tomto spore. Súd prvej inštancie skonštatoval, že znaleckým dokazovaním v trestnom konaní bolo preukázané, aj vzhľadom na svedecké výpovede, že žalovaný 1 nezavinil dopravnú nehodu a neporušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona - dať prednosť chodcoví, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov. Naopak, prvoinštančný súd sa po vykonanom dokazovaní priklonil k verzii, že žalobkyňa prechádzala cez vozovku na bicykli a technickou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy žalobkyne, pretože tak vytvorila náhlu prekážku žalovanému 1 jazdiacemu na motorovom vozidle, ktorý nemal možnosť zabrániť dopravnej nehode. Žalobkyňa porušila povinnosť stanovenú § 55 ods. 8 zákona č. 8/2009 Z. z. S poukazom na § 420 ods. 1 OZ potom žalobkyňa ako poškodená spôsobila škodu sama sebe, keď nedodržala povinnosť prechádzať cez vozovku tak, aby nedonútila vodiča prichádzajúceho vozidla - žalovaného 1 k zmene smeru alebo rýchlosti jazdy. Preto musela byť žaloba zamietnutá, a to aj voči žalovanej 2. Z dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa nepreukázala nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. (keďže škodu spôsobila sama). Keďže žalovaná 2 bola v konaní plne úspešná, prvoinštančný súd jej podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP priznal plnú náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyni (výrok IV).

5. Žalobkyňa sa proti výrokom II až IV tohto rozsudku odvolala z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a domáhala sa, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie okrem výroku III, ktorý žiadala zmeniť tak, že žalovanému 1 sa náhrada trov konania nepriznáva.

6. Prvou svojou odvolacou námietkou žalobkyňa vytykala súdu prvej inštancie, že napadnuté rozhodnutie založil na viacerých skutkových a právnych záveroch, ktoré vôbec bližšie neodôvodnil. Z povahy prejednávanej veci (nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou dopravného prostriedku) vyplýva objektívna zodpovednosť za škodu a to tak prevádzkovateľa dopravného prostriedku, ako aj žalovaného za použitia § 15 ods. 1 a § 24 ods. 1 písm. d) ZoPZP. Súd prvej inštancie žalobu voči žalovanej 2 zamietol z dôvodu aplikácie § 420 ods. 1 OZ, keď mal za to, že poškodený spôsobil škodu sám sebe, keď nedodržel povinnosť prechádzať cez vozovku tak, aby prichádzajúce vozidlo nedonútil vodiča - žalovaného 1 k zmene smeru alebo rýchlosti jazdy. Preto žaloba musela byť zamietnutá aj bez skúmania výšky náhrady škody. Súd prvej inštancie (odhliadnuc od nesprávnej právnej kvalifikácie) v napadnutom rozsudku vôbec nezdôvodnil ako dospel k vyššie uvedenému záveru. Napriek pomerne presnému a určitému prednesu žalobkyne vo vzťahu k spoluzavineniu vzniku škody poškodenou (osobitne na pojednávaní 31.10.2019, z ktorého nebola vyhotovovaná zápisnica) prvoinštančný súd iba stroho konštatuje, že žalobkyňa zavinila vznik škody porušením povinnosti ustanovenej v § 55 ods. 8 ZoCP. Vzhľadom na povahu sporu - objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa dopravného prostriedku, ako aj s ohľadom na výsledok trestného konania, v ktorom bol vodič motorového vozidla spod obžaloby oslobodený, bolo potrebné, aby sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne zaoberal existenciou liberačných dôvodov, pokiaľ na nich založil svoje rozhodnutie vo veci samej, hoci ich existenciu žalovaná 2 netvrdila. Takýmto (liberačným) dôvodom môže byť aj výlučné zavinenie škody poškodeným, keď podľa § 441 OZ znáša škodu sám (ako spoločného ustanovenia o náhrade škody aj vo vzťahu k § 427 ods. 1 OZ). Je však potrebné, aby súd náležite odôvodnil, v čom má spočívať výlučné zavinenie vzniku škody poškodeným. Musí nielen identifikovať samotnú právnu povinnosť, ktorú poškodený porušil, ale aj svoje skutkové zistenia v tomto smere a zároveň sa musí

v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadať aj s relevantnou argumentáciou strán. Súd prvej inštancie tak v napadnutom rozsudku neučinil. Iba uviedol, že žalobkyňa zavinila vznik škody (sama) porušením povinnosti podľa § 55 ods. 8 ZoCP, keď nedodržala povinnosť prechádzať cez vozovku tak, aby prichádzajúce vozidlo nedonútila k zmene smeru alebo rýchlosti jazdy. Súd prvej inštancie ale v odôvodnení napadnutého rozsudku nedáva odpoveď na otázku, ako dospel k tomu, že žalobkyňa mala (lepšie povedané mohla) túto svoju povinnosť účastníka cestnej premávky porušiť. Je nepochybne veľmi náročné aj pre súd odôvodniť, ako môže niekto donútiť stojace vozidlo meniť smer a rýchlosť jazdy. Ak už však súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa si sama zavinila vznik škody tým, že donútila stojace vozidlo zmeniť smer a rýchlosť jazdy a na uvedenom tvrdení založil svoje rozhodnutie vo veci, mal na to dať relevantnú odpoveď v napadnutom rozsudku. Žalobkyňa opakovane na pojednávaní zdôrazňovala skutočnosť, že nemohla porušiť túto právnu povinnosť, keďže v alternatíve jazdy na bicykli vchádzala na vozovku v čase, keď vozidlo stálo. Z vykonaného dokazovania v trestnom konaní vyplynulo, že toto sa rozbehlo až minimálne 0,6 sekundy neskôr. Ak už súd prvej inštancie dokázal mať za to, že cyklista môže donútiť stojace (a nie prichádzajúce) vozidlo zmeniť smer a rýchlosť jazdy, na čom založil svoje rozhodnutie, mal potom v odôvodnení uviesť dôvody, na ktorých toto svoje rozhodnutie založil. Súd prvej inštancie tak však neurobil, napadnutý rozsudok náležite nezdôvodnil a uviedol iba toľko, že žalobkyňa vytvorila vodičovi náhlu prekážku porušila povinnosť podľa § 55 ods. 8 ZoCP, a tým spôsobila škodu sama. To nie je odôvodnenie, ale konštatovanie. Súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s relevantnou argumentáciou strany žalobkyne, že zo znaleckého dokazovania, ako aj z rozhodnutia súdu v trestnom konaní vyplýva, že na vozovku vchádzala minimálne 0,6 sekundy pred tým, ako sa motorové vozidlo rozbehlo, teda ešte v čase, keď toto vozidlo stálo, a preto ho logicky nemohla donútiť zmeniť smer a rýchlosť jazdy, teda že neporušila žiadnu svoju právnu povinnosť, ani v alternatíve, ak cez vozovku prechádzala ako cyklistka. Ak bol súd prvej inštancie opačného názoru, na čom aj založil rozhodnutie o zamietnutí žaloby, mal ho aspoň ako - tak odôvodniť, aby žalobkyňa nemusela v rovine vlastných dohadov hľadať dôvody, ako je vôbec možné ohroziť stojace vozidlo, vytvoriť mu nebezpečenstvo, a teda donútiť ho zmeniť smer a rýchlosť jazdy. Je pomerne ťažké, takúto úvahu o priebehu dopravnej nehody a porušení § 55 ods. 8 ZoCP žalobkyňou odôvodniť, o to viac žalobkyňa v napadnutom rozsudku toto odôvodnenie hľadala, avšak nedočkala sa ho. Okrem vyššie uvedeného súd prvej inštancie napadnutý rozsudok náležite nezdôvodnil ani v iných otázkach. Napríklad vo vzťahu k svedkom R. O. a U. O. mal za to, že dôveryhodnosť týchto troch výpovedí (aj poškodenej žalobkyne) je znížená, keďže je v nich viacero rozporov s ostatnými vykonanými dôkazmi a pri svedkyňi O. aj v rámci výpovede jej samotnej. Aké rozpory však mal súd prvej inštancie na mysli, už v napadnutom rozsudku neuvádza. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne k znaleckému posudku MUDr. Zdena Móresa, ktorý si vymyslel vlastný priebeh nehody a pádu žalobkyne z bicykla v rozpore s úplne všetkým, čo vôbec bolo v trestnom konaní zadovážené a vykonané, neuviedol súd prvej inštancie rovnako žiadne odôvodnenie. Ďalej súd prvej inštancie porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces, keď žalobu zamietol z dôvodov, ktoré žalovaná strana nenamietala a netvrdila. Žalobkyňa tu odkázala na čl. 6 ods. 1 a čl. 8 základných princípov CSP a na § 149 CSP. Žalovaná 2 v priebehu konania svoju námietku voči žalobou uplatnenému nároku čo do základu špecifikovala tak, že táto škoda nebola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Renault Fluence MNY805. Žalobkyňa odkázala na zvukový záznam z pojednávania z 31.10.2019. Žalovaná 2 v priebehu konania nenamietala existenciu liberačného dôvodu, ona svoju námietku čo do základu špecifikovala tak, že k vzniku škody na zdraví žalobkyne neprišlo v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla Renault Fluence. Zo samotných listinných dôkazov z trestného konania vedeného pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 9T/34/2017 vyplýva, že k vzniku škody na zdraví žalobkyne prišlo v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla Renault Fluence. Žalovaná 2 nenamietala existenciu žiadneho liberačného dôvodu, namietala vznik objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa dopravného prostriedku. Žalovaná 2 sa voči žalobkyňou uplatnenému nároku nebránila tým, že škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať a škoda bola zavinená výlučne zavinením poškodeného. Súd prvej inštancie tak v snahe zamietnuť žalobu išiel nad rámec procesnej obrany žalovanej strany (ktorá napríklad nikdy sni netvrdila výlučné zavinenie dopravnej nehody poškodenou porušením povinnosti podľa § 55 ods. 8 ZoCP), a sám, napriek nedôvodnosti obrany žalovanej 2 (ktorá namietala, že škoda nebola spôsobená prevádzkou motorového vozidla) vyhľadával ďalšie dôvody zamietnutia žaloby (po splnení predpokladu spôsobenia škody prevádzkou motorového vozidla) spočívajúce v žalovanou 2 nenamietaných liberačných dôvodoch. Takýmto procesným postupom narušil princíp rovnosti strán a spravodlivého súdneho konania, keď žalobkyňa, vedomá si podstaty tvrdení žalovanej 2 a toho, čo je z jej strany sporné, t. j. či bola škoda spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku a výšky škody, vôbec nemusela navrhovať vykonanie ďalších dôkazov na preukázanie existencie, resp. neexistencie liberačných dôvodov na strane žalovanej

2, keďže žalovaná 2 rade opakovanie uvádzala ako svoju námietku, a teda to, čo je sporné, iba skutočnosť, že k vzniku škody neprišlo v príčinnej súvislosti s prevádzkou dopravného prostriedku, avšak nikdy nenamietala a ani nikdy nešpecifikovala - napriek výslovnej požiadavke žalobkyne na pojednávaní 31.10.2019 - existenciu niektorého konkrétneho liberačného dôvodu. Žalobkyňa tak vzhľadom na obranu žalovanej 2 mala svoj nárok za preukázaný, keď táto nenamietala ani skutočnosť, že prevádzkovateľ škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať, ani to, že škoda bola zavinená výlučne zavinením poškodeného. Žalovaná 2 iba tvrdila, že vzniku škody neprišlo v príčinnej súvislosti s prevádzkou dopravného prostriedku. Logicky pritom ani nemohla tvrdiť existenciu liberačných dôvodov, lebo predpokladom toho by bolo, aby k vzniku škody prišlo prevádzkou dopravného prostriedku, t. j. vznik by bol daný osobitnou povahou tejto prevádzky. Naopak, súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovanej 2, uzavrel, že škoda bola spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku, t. j. procesná obrana žalovanej 2 nebola dôvodná, ale nad rámec jej procesnej obrany v sporovom konaní si sám vymyslel žalovanou 2 netvrdený liberačný dôvod, na čom založil svoje rozhodnutie. Takýto nesprávny procesný postup súdu znemožnil žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď táto prostriedky procesného útoku uplatňovala iba voči tomu, čo bolo sporné zo strany žalovanej 2 a čo táto v konaní namietala. Pokiaľ súd prvej inštancie išiel nad rámec námietok žalovanej 2 a svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach (existencia liberačného dôvodu), ktoré dokonca vylučuje procesná obrana žalovanej strany (námietka, že škoda nebola spôsobená prevádzkou motorového vozidla - t. j. neexistencia objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa), porušil základné zásady civilného procesu, rovnosť strán a právo žalobkyne na spravodlivý proces.

7. Druhou odvolacou námietkou žalobkyňa súd prvej inštancie vytýkala, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie nad rámec záverov súdov v trestnom konaní, z hľadiska priebehu dopravnej nehody uzavrel, že je jednoznačne preukázaný priebeh dopravnej nehody v alternatíve, keď sa žalobkyňa pohybovala cez vozovku ako cyklistka. Okresný súd Galanta v rozsudku č. k. 9T/34/2017-436 uviedol, že ani po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní nebola jednoznačne ustálená jediná verzia predmetnej nehody. Krajský súd v Trnave v uznesení so sp. zn. 5To/53/2018 konštatoval, že z vykonaných dôkazov nemožno bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že sa stal skutok opísaný v podanej obžalobe. Súdny v trestnom konaní postupovali v súlade so zásadou in dubio pro reo. Súd prvej inštancie v civilnom sporovom konaní nevykonal žiadne dokazovanie nad rámec trestného konania. Na základe vykonaného dokazovania v trestnom konaní však vylúčil priebeh nehody podľa tvrdenia poškodenej - žalobkyne, hoci súdy prejednávajúce trestnú vec zaujali názor, že priebeh dopravnej nehody podľa tej - ktorej alternatívy nie je možné určiť, pričom hodnotili alternatívu priebehu dopravnej nehody pre obvineného priaznivejšiu. Výpovede svedkov R. O. a U. O., ako aj žalobkyne z trestného konania nepovažoval súd prvej inštancie za dôveryhodné, keďže je v nich niekoľko rozporov s ostatnými vykonanými dôkazmi a pri svedkyňi O. aj v rámci výpovede jej samotnej. Aké rozpory má na mysli, v napadnutom rozsudku neuviedol. Poukázal však na výpoveď MUDr. L. a U. O.. Z hľadiska hodnotenia dôkazov ide o výsluchy svedkýň, ktoré neboli pri predmetnej dopravnej nehode a túto nevnímali svojimi zmyslami. Sprostredkovane len vypovedali o tom, čo im mali žalobkyňa a žalovaný 1 ako vodič uviesť pri vyšetrení v ambulancii. Ide o výsluchy týchto svedkýň v prípravnom konaní, pri ktorých nemali byť prítomní ani poškodená ani jej splnomocnený zástupca. Tieto svedkyne nikdy neboli vypočuté v konaní pred súdom. Súd prvej inštancie na rozdiel súdov v trestnom konaní, ktoré nemali za jednoznačne bez pochybností za preukázaný ten - ktorý priebeh dopravnej nehody, pri totožnom skutkovom stave veci mal za jednoznačne preukázaný ten priebeh dopravnej nehody, pri ktorom jazdila žalobkyňa na bicykli, hoci oba sú technicky prijateľné. K tomuto skutkovému zisteniu dospel (na rozdiel od svedkov Nagyových) na základe svedeckých výpovedí osôb, ktoré neboli svedkami samotnej dopravnej nehody a ktoré ani nikdy neboli vypočuté pred súdom. Súd prvej inštancie k uvedenému záveru dospel aj s ohľadom na znalecký posudok znalca MUDr. Móresa č. 22/2015. Súd prvej inštancie nekriticky prijal závery znalca Móresa, pričom pri hodnotení dôveryhodnosti tohto dôkazu už nebol tak striktný ako pri výpovediach R. O. a U. O.. Pri hodnotení dôveryhodnosti tohto posudku opomenul, že znalec MUDr. Móres si vymyslel vlastný priebeh dopravnej nehody, keď na strane 24 predmetného znaleckého posudku uviedol, že predpokladá, že rýchlosť osobného vozidla Renault Fluence musela byť nulová, alebo približujúca sa k tejto hodnote. Pri výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 15.01.2018 uviedol, že: „Podľa mojich zistení a spôsobu zranenia mám za to, že pacientka narazila svojou prednou časťou bicykla do ľavej prednej časti blatníka a následne pedálom mohla poškodiť motorové vozidlo, došlo k jej pádu na sedáciu časť a miernemu predklonu a úklonu doprava.“ Takže znalec MUDr. Móres tvrdí, že vozidlo stálo a že

žalobkyňa do neho narazila prednou časťou bicykla do ľavej prednej časti vozidla a pedálom spôsobila stopy vzniknuté odretím. Pritom podľa znalca z odboru dopravy Ing. Červinku vozidlo nestálo, ale pohybovalo sa a rovnobežné stopy vzniknuté odretím na ľavom prednom blatníku vozidla nepochádzajú od pedálu, ale od batožinového košíka, a vznikli úplne opačným spôsobom pohybu (odzađu dopredu). Žalobkyňa sa pýta, či je toto pre súd prvej inštancie dôveryhodné. MUDr. Móres si vymyslel vlastný priebeh dopravnej nehody a vzniku poškodenia zdravia žalobkyne, ktorý je v rozpore so všetkým, čo bolo zadokumentované. Súd prvej inštancie sa s uvedenými skutočnosťami nijako nevysporiadal a bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia sa priklonil k záveru, že dopravná nehoda sa stala práve a výlučne iba v alternatíve podľa tvrdenia vodiča (žalovaného 1), ku ktorému záveru na základe totožného skutkového stavu nedospeli ani súdy v trestnom konaní, ktoré pripustili priebeh dopravnej nehody v oboch alternatívach a s tým, že nebola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná ani jedna alternatíva dopravnej nehody a v súlade so zásadou in dubio pro reo uvažovali s alternatívou dopravnej nehody pre obžalovaného priaznivejšou (hoc ju aj považovali za pravdepodobnejšiu). Súd prvej inštancie hodnotil všetky dôkazy výlučne len v neprospech žalobkyne.

8. Žalobkyňa po tretie namieťa, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, ak vychádza z toho, že je daná existencia liberačných dôvodov na strane žalovanej 2. Po prvé, na výlučné zavinenie vzniku škody poškodeným pri strete s prevádzkou dopravného prostriedku ako liberačný dôvod nemôže súd aplikovať § 420 ods. 1 OZ, ale mal správne na vec aplikovať § 441 OZ. Uvedené však nemá vplyv na vecnú stránku rozhodnutia. K výlučnému zavineniu vzniku škody poškodeným napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Krajský súd v Trnave vyhodnotil časový úsek 0,6 sekundy, o ktorý sa vozidlo pohlo neskôr ako cyklistka v prípade druhej alternatívy tak, že zo strany vodiča nepredstavuje porušenie povinnosti, a teda že sa začali rozbiehať v približne v rovnakom čase a reagoval na cyklistku včas. S uvedeným možno polemizovať, ale ide o právoplatné rozhodnutie súdu, a teda aj žalobkyňa musí tento záver o prípadnej trestnej zodpovednosti žalovaného 1 ako vodiča rešpektovať. Ak však v trestnom konaní odvolací súd mal za to, že vodič vozidla nemusel na žalobkyňu reagovať, hoci sa začal pohybovať neskôr ako ona keďže išlo o krátky časový úsek, žalobkyňa sa pýta, ako môže súd prvej inštancie zastávať názor, že žalobkyňa mala reagovať na ešte stojace vozidlo, ktoré sa začalo pohybovať až o 0,6 sekundy. To je pomerne nerovný a jednostranný výklad pravidiel cestnej premávky. Ustanovenie § 58 ods. 8 ZoCP neukladá cyklistovi povinnosť nedonútiť k zmene smeru alebo rýchlosti jazdy v budúcnosti sa pohnúť vozidlá. Žalobkyňa v okamihu vstupu na vozovku mohla prechádzať cez vozovku na bicykli, lebo nebolo žiadneho prichádzajúceho vozidla, ktoré by mohla donútiť zmeniť smer a rýchlosť jazdy. Žalobkyňa nemusela predpokladať a vyhodnocovať úmysel vodiča stojaceho vozidla. Žalobkyňa neporušila žiadnu právnu povinnosť. Je nepochopiteľné, prečo na jednej strane u žalovaného 1 ako vodiča je 0,6 sekundy krátky časový úsek, v rámci ktorého nemusel reagovať na už sa po vozovke pohybujúcu cyklistku, ale naopak, cyklistka sa mala dopustiť porušenia právnej povinnosti, lebo nesprávne reagovala na pohyb vozidla, ktoré sa ešte len o 0,6 sekundy malo začať hýbať. Z pohľadu existencie liberačných dôvodov podľa § 428 OZ súd prvej inštancie absolútne opomenul výpoveď znalca Červinku na pojednávaní v konaní 9T/34/2017 dňa 15.01.2018, kde znalec uviedol, že v momente, keď vodič sadol do auta, naštartoval a zaradil jednotku a pozrel sa vpravo aj vľavo tak, ako uvádza vo svojej výpovedi, mal možnosť v prípade, že išla poškodená ako cyklistka po priechode, vidieť túto cyklistku (stačilo nepridať a nezraziť ju). Napriek tomu podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa zodpovedá sama sebe za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže porušila svoju právnu povinnosť ustanovenú v § 55 ods. 8 ZoCP, tým, že pri prechádzaní cez vozovku donútila zmeniť smer a rýchlosť jazdy stojace vozidlo.

9. Štvrtá časť odvolania žalobkyne smeruje proti výroku IV napadnutého rozsudku, keďže ide o výrok závislý od rozhodnutia vo veci samej, a tiež proti výroku III napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému 1 rade náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa zobrala žalobu späť voči žalovanému 1 ešte pred pojednávaním, pričom v čase podania žaloby nebolo ukončené trestné konanie (subjektívna zodpovednosť) a takisto bolo žalobkyňi zrejme iba vyjadrenie žalovaného 1 o výsluchu obvineného z 27.09.2016, z ktorých vedomostí musela vychádzať pri stanovení okruhu zodpovedných osôb podľa § 420 ods. 1 a § 427 ods. 1 OZ, čím sú dané dôvody na rozhodnutie o trovách konania podľa § 257 CSP.

10. Žalovaný 1 vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Okolnosti uvádzané žalobkyňou v odvolaní proti náhrade trov konania sú bezpredmetné, pretože z hľadiska § 256 ods. 1 CSP sa zavinenie zastavenia konania posudzuje podľa procesného výsledku sporu. Konanie voči

žalovanému 1 bolo zastavené pre späťvzatie žaloby žalobkyňou, teda žalobkyňa zavinila zastavenie konania. Rozhodovanie o trovách konania je založené na vyriešení otázky, kto zo strán zavinila jeho zastavenie. Výraz „zavinenie“ sa interpretuje vo vzťahu k príčinnej súvislosti, ktorej príčinou je správanie strany (teda i jej prejav vôle spočívajúci v späťvzati žaloby). Odkázal na judikát R 72/1995, podľa ktorého ak súd zastaví konanie na základe späťvzatia žaloby, rozhodne o náhrade trov konania v tejto časti podľa § 146 ods. 2 OSP (teraz § 256 ods. 1 CSP).

11. Aj žalovaná 2 vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Nie je správne tvrdenie žalobkyne, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neodôvodnil záver, na základe ktorého zamietol žalobu voči žalovanej 2 aplikáciou § 420 ods. 1 OZ. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne uvádza, na základe akých skutkových záverov vyplývajúcich z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa ako poškodená sama zodpovedá za vznik škody z dôvodu porušenia súdom uvedenej povinnosti žalobkyne ako účastníka cestnej premávky podľa § 55 ods. 8 ZoCP. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku následne jasne uvádza, že na vyššie uvedený skutkový záver porušenie právnej povinnosti samotným žalobcom aplikoval ustanovenia § 420 ods. 1 OZ. Súd prvej inštancie jasne a presvedčivo zdôvodnil svoj záver o zamietnutí žaloby voči žalovanej 2 vzhľadom na aplikáciu tohto ustanovenia. Žalobkyňa v podanom odvolaní uvádza, že vzhľadom na objektívnu zodpovednosť žalovanej 2 ako prevádzkovateľa predmetného motorového vozidla žalobu bolo možné voči žalovanej 2 zamietnuť výlučne na základe preukázania liberačného dôvodu na strane žalovanej 2, avšak žalovaná 2 v konaní neuplatnila žiaden liberačný dôvod. Súd prvej inštancie podľa žalobkyne napriek uvedenému nesprávne žalobu voči žalovanej 2 bez náležitého odôvodnenia zamietol. Toto tvrdenie žalobkyne je však nesprávne, v rozpore s priebehom konania a žalovaná 2 ho považuje sa zjavne účelové. Žalovaná 2 v konaní opakovane uviedla, že za škodu vzniknutú žalobkyňi nezodpovedá, pretože výsledky dokazovania preukázali spôsobenie predmetnej dopravnej nehody samotnou žalobkyňou, a to porušením jej povinnosti ako účastníka cestnej premávky. Žalovaná 2 v konaní neuviedla presnú právnu kvalifikáciu uvedeného vyhlásenia, no takúto povinnosť ani nemá a navyše súd nie je právnu kvalifikáciu uvádzanou stranou konania viazaný. Žalovaná 2 teda riadne vzniesla námietku voči žalobou uplatnenému nároku a uviedla, na základe akých skutkových záverov vyplývajúcich z vykonaného dokazovania odôvodňuje neopodstatnenosť žalobkyňou uplatneného nároku. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne a presvedčivo odôvodnil. Žalobkyňa v odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom ohľadom priebehu dopravnej nehody a že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, pokiaľ ide o výpovede svedkov a závery znaleckého dokazovania v predchádzajúcom trestnom konaní. Žalovaná 2 však s uvedenými závermi žalobkyne nesúhlasí a poukazuje na to, že skutkové závery súdu prvej inštancie sú v konaní v súlade s vykonaným dokazovaním a vyplývajú z neho. Žalovaná 2 nevidí žiadne rozpory v skutkových záveroch súdu prvej inštancie a skutočnostiach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Žalobkyňa v odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vec, pretože aplikoval nesprávne právnu normu na skutkové závery vyplývajúce z dokazovania. Žalobkyňa však sama uvádza, že uvedená skutočnosť nemá vplyv na vecnú stránku rozhodnutia súdu prvej inštancie a následne opätovne uvádza vlastné skutkové závery o priebehu dopravnej nehody. Žalovaná 2 však nesúhlasí so závermi žalobkyne. Žalovaná 2 sa stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, považuje ho za správne a pre úplnosť uvádza, že aj v prípade právneho posúdenia veci spôsobom uvedeným žalobkyňou v odvolaní by výsledky vykonaného dokazovania odôvodňovali rovnaké rozhodnutie súdu, a to zamietnutie žaloby vo vzťahu k žalovanej 2.

12. Žalobkyňa v odvolacej replike v podstate zotrvala na dôvodoch svojho odvolania. V odvolaní namietala, že vzhľadom na povahu sporu a zodpovednosť prevádzkovateľa dopravného prostriedku, ako aj na výsledok trestného konania, v ktorom bol vodič motorového vozidla spod obžaloby oslobodený, bolo potrebné, aby sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne zaoberal existenciou liberačného dôvodu, pokiaľ na nich založil svoje rozhodnutie vo veci samej, hoci ich existenciu žalovaná 2 netvrdila. Takýmto (liberačným) dôvodom môže byť aj výlučne zavinenie škody poškodeným, keď podľa § 441 OZ znáša škodu sám (ako spoločného ustanovenia o náhrade škody platiaceho aj vo vzťahu k § 427 ods. 1 OZ). Je však potrebné, aby súd náležite odôvodnil, v čom má spočívať výlučne zavinenie vzniku škody poškodeným. Musí nielen identifikovať samotnú právnu povinnosť, ktorú poškodený porušil, ale i svoje skutkové zistenia v tomto smere a zároveň sa musí v odôvodnení rozhodnutia vysporiadať aj s relevantnou argumentáciou strán. K tomu napadnutým rozsudkom zjavne nedošlo. V prvom rade, v prípade objektívnej zodpovednosti je výlučné zavinenie vzniku škody poškodeným

liberačný dôvodom za aplikácie § 441 OZ, keď poškodený znáša škodu sám, a nie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Po druhé, žalovaná 2 opakovanie namietala iba existenciu príčinnej súvislosti. Je značný rozdiel, tak právny, ako aj skutkový, medzi námietkou nedostatku príčinnej súvislosti a námietkou výlučného zavinenia vzniku škody poškodeným, keď túto je možné uplatniť iba v prípade, že medzi prevádzkou motorového vozidla a vznikom škody poškodeného príčinná súvislosť existuje. Bolo by vhodné, aby strany v konaní vedeli, čo tvrdia. Po tretie, súd prvej inštancie síce v napadnutom rozsudku (relevantné odôvodnenie je v bode 15, napríklad odôvodnenie v bode 14 napadnutého rozsudku vzhľadom na späťvzatie žaloby je plne nadbytočné a žalobkyňa ani nie je zrejmé, prečo vlastne sa v rozsudku nachádza) uvádza, že žalobkyňa porušila § 55 ods. 8 ZoCP, ale vôbec sa nevysporiadal s ťažiskom argumentácie, keď zo znaleckého dokazovania, ako aj z rozhodnutia súdu v trestnom konaní vyplýva, že žalobkyňa na vozovku vchádzala minimálne 0,6 sekundy predtým, ako sa motorové vozidlo rozbehlo, teda ešte v čase, keď toto vozidlo stálo, a preto ho logicky nemohla donútiť zmeniť smer a rýchlosť jazdy, teda že neporušila žiadnu svoju právnu povinnosť, a to ani v alternatíve, ak cez vozovku prechádzala ako cyklistka. Súd prvej inštancie iba konštatoval porušenie právnej povinnosti žalobkyne, ktoré malo byť výlučnou príčinou vzniku škody, ale žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s otázkou, ako môže cyklista donútiť stojace (nie prichádzajúce) vozidlo zmeniť smer aj rýchlosť jazdy, na čom založil svoje rozhodnutie, a dokonca ani to, ako môže cyklista vytvoriť stojacemu vozidlu prekážku náhlu. Opakujeme, že ani súd prvej inštancie nespochybňuje skutkový záver o tom, že v alternatíve jazdy žalobkyne na bicykli táto na vozovku vchádzala minimálne 0,6 sekundy predtým, ako sa motorové vozidlo rozbehlo, teda ešte v čase, keď toto vozidlo stálo. Na uvedenú relevantnú argumentáciu žalobkyne napadnutý rozsudok nedáva žiadnu odpoveď a žalobkyňa odkazuje aj na zvukový záznam z pojednávania a odôvodnenie vyhláseného rozsudku. Žalovaná 2 uvádza, že námietka žalobkyne v odvolaní, že skutkové závery súdu prvej inštancie nie sú správne, je nedôvodná, tieto sú v súlade s vykonaným dokazovaním a vyplývajú z vykonaného dokazovania. Vzhľadom na to, že žalovaná 2 toto svoje konštatovanie nijako vo vzťahu k odvolaním uvádzaným konkrétnym nesprávnym skutkovým zisteniam neodôvodňuje, nedá sa k uvedenému bližšie vyjadriť inak, iba tak, že žalobkyňa zotrúva na uvedenej odvolacej námietke. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, toto považuje žalovaná 2 za správne a aj v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie za nemajúce vplyv na vecnú správnosť rozsudku, opäť bez bližšieho odôvodnenia. Naopak, žalobkyňa sa domnieva, že správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, t. j. správne použitie, výklad a aplikácia právnej normy na zistený skutkový stav veci podľa § 427 ods. 1, § 441 OZ a § 55 ods. 8 ZoCP museli viesť súd prvej inštancie k záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku.

13. Žalovaná 2 v odvolacej duplike poukázala na to, že žalobkyňa v odvolacej replike neuvádza žiadne nové skutočnosti či závery, len opakuje obsah odvolania. Žalovaná 2 v celom rozsahu zotrúva na svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne.

14. Strany ďalšie podania v odvolacom konaní neurobili.

15. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil podľa obsahu podania (§ 124 ods. 1 CSP) zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, v dôsledku čoho treba napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP).

16. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolania a žalobkyňou uplatnenú odvolaciu argumentáciu, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie porušil právo žalobkyne na spravodlivý proces v súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku a princíp rovnosti strán, či správne žalobu zamietol voči žalovanej 2 z dôvodu, že nezodpovedá za škodu, ktorú žalobkyňa utrpela, a či správne

rozhodol o náhrade trov konania. Na tento účel vychádzal odvolací súd zo skutkového stavu zisteného prvoinštančným súdom v bodoch 6 až 8 napadnutého rozsudku, na ktoré týmto odkazuje.

17. Na úvod možno súhlasiť so žalobkyňou v tom, že právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, ktorý zaručuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Práve odôvodnenie je tou časťou rozhodnutia, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Je to predovšetkým neúspešná strana, ktorá má záujem na dostatočnom odôvodnení, pretože len vtedy má skutočnú možnosť namietať konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov.

18. Základné náležitosti odôvodnenia rozsudku upravuje Civilný sporový poriadok v § 220 ods. 2, ktorý o. i. vyžaduje, aby súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Dôraz sa kladie aj na presvedčivosť odôvodnenia rozsudku.

19. Odvolací súd sa ale nestotožňuje s námietkou žalobkyne, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený (teda arbitrárny). Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí celkom jasne uviedol, aký skutkový stav zistil a z akých dôkazov. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil, z čoho dospel k záveru, že žalobkyňa svoj nárok nepreukázala. Rozsudok, ktorý jasne a výstižne (teda v súlade s § 220 ods. 2 CSP) objasní podstatu sporu a závery súdu, nemožno považovať za arbitrárny. Odôvodnenie napadnutého rozsudku ako celok vyhovuje náležitostiam § 220 ods. 2 CSP, keďže z neho možno zistiť tak skutkové, ako aj právne závery súdu prvej inštancie, ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby. To, že žalobkyňa s týmito závermi nesúhlasí, ale ani to, keby boli aj nesprávne, neznamená arbitrárnosť napadnutého rozsudku.

20. Na tomto mieste považuje odvolací súd za vhodné poznamenať, že odvolanie sa snaží navodiť dojem, akoby prvoinštančný súd akceptoval, že žalobkyňa preukázala svoj nárok z titulu objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa za škodu podľa § 427 OZ, ale žalobu zamietol pre splnenie liberačných dôvodov (§ 441 OZ). To ale nezodpovedá odôvodneniu napadnutého rozsudku. V tomto smere je dôležitá poznámka žalobkyne, že odôvodnenie v bode 14 napadnutého rozsudku je vzhľadom na späťvzatie žaloby plne nadbytočné a žalobkyni ani nie je zrejmé, prečo vlastne sa v rozsudku nachádza. Pritom práve z tohto bodu odôvodnenia je jasné, že prvoinštančný súd žalobu, že by boli splnené podmienky na uplatnenie § 427 OZ a priznanie nároku na základe pravidiel pre objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa dopravného prostriedku. Žalobkyňa sa mylí, ak sa domnieva, že citovaný bod odôvodnenia sa týka rozhodnutia o zastavení konania, pretože tento obsahuje závery podstatné pre meritórne posúdenie žalobou uplatneného nároku, čím zároveň prispieva k presvedčivosti odôvodnenia rozsudku tak, ako to v konečnom dôsledku požaduje žalobkyňou namietaný § 220 ods. 2 CSP.

21. Odvolací súd nezistil ani porušenie pravidla rovnosti strán, ktoré je upravené v čl. 6 ods. 1 základných princípov CSP. Toto porušenie videla žalobkyňa v tom, že súd prvej inštancie žalobu (voči žalovanej 2) zamietol z dôvodov, ktoré žalovaná strana nenamietala a netvrdila.

22. Z hľadiska vyhodnotenia tejto námietky žalobkyne je dôležitý samotný predmet konania vo veci samej. Týmto bol nárok žalobkyne na náhradu škody, ktorá jej mala vzniknúť v súvislosti s dopravnou nehodou za účasti žalovaného 1 ako vodiča motorového vozidla a žalobkyne ako ďalšieho účastníka cestnej premávky.

23. Práva úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku je obsiahnutá predovšetkým v ustanovení § 427 OZ. Podľa prvého odseku tohto ustanovenia zodpovedajú fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Druhý odsek spresňuje, že rovnako zodpovedá prevádzkovateľ motorového vozidla. Vo všeobecnosti sa za prevádzkovateľa na účely § 427 OZ považuje subjekt, ktorý má právnu a faktickú možnosť disponovať daným motorovým vozidlom podľa § 3 ods. 1 zákona o PZP, ktorým je spravidla vlastník vozidla (porov. uznesenie Ústavného súdu SR zo 16.10.2018, sp. zn. III. ÚS 395/2018). Vodič vozidla, ktorý nie je

jeho prevádzkovateľom v zmysle § 427 OZ, nemôže za prípadnú škodu spôsobenú jeho prevádzkou zodpovedať podľa citovaného ustanovenia.

24. Súd prvej inštancie vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, na základe akých skutkových a právnych záverov dospel k tomu, že žalovaného 1 nemožno považovať za prevádzkovateľa vozidla, v dôsledku čoho nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto spore podľa § 427 OZ (pozri body 13 a 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

25. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP) v tejto časti dopĺňa, že skutočnosť, že žalovaný 1 viedol vozidlo v čase nehody, sama o sebe neznamená, že je prevádzkovateľom vozidla. Z hľadiska vyššie citovanej judikatúry je dôležité predovšetkým zistenie súdu prvej inštancie, že vlastníkom vozidla bol hádzanársky klub MKC SE. Ani žalobkyňa pritom nespochybňovala, že by vlastníkom vozidla nebola osoba odlišná od žalovaného 1. Nebolo sporné ani to, že žalovaný 1 ho používal ako služobné vozidlo. Keďže účelom služobného vozidla je, aby sa používalo na plnenie služobných úloh (napríklad uložených zamestnávateľom zamestnancovi), je zrejmé, že ten, komu je zverené, nie je oprávnený s ním právne disponovať. Faktickým držiteľom v čase nehody bol sice žalovaný 1, ale z ničoho nevyplýva, že by mal právo s ním aj právne disponovať. Z tohto dôvodu neprichádza do úvahy použitie § 427 OZ. Ešte sa žiada dodať, že ak by § 427 OZ mal do pojmu prevádzkovateľ vozidla zahŕňať akéhokoľvek faktického držiteľa, ktorý s vozidlom nemôže právne disponovať, ustanovenie prvej vety § 430 ods. 1 OZ by stratilo zmysel. Faktickým držiteľom bez možnosti s vozidlom právne disponovať by totiž bol aj ten, kto by použil dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzkovateľa, v dôsledku čoho by aj takýto držiteľ naplnil znaky pojmu prevádzkovateľ, ktoré vyplývajú z § 427 OZ.

26. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že nepoužiteľný je aj § 430 OZ, pretože ten sa vzťahuje len na situácie, keď sa dopravný prostriedok používa bez vedomia alebo proti vôli prevádzkovateľa alebo keď je v oprave, čo ale žalobkyňa v konaní netvrdila. Súd prvej inštancie aj v tejto súvislosti správne konštatoval, že žalovaný 1 nie je pasívne vecne legitimovaný podľa tohto ustanovenia.

27. Súdna prax sa ale zjednotila na tom, že uplatnenie ustanovenia § 427 OZ nevylučuje zodpovednosť vodiča motorového vozidla za škodu, ktorú spôsobil pri tej istejškodnej udalosti poškodenému porušením právnej povinnosti podľa § 420 OZ (R 29/1979). Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď žalobný nárok posudzoval podľa tohto ustanovenia. Ako ale odvolací súd vysvetlí nižšie, vo výsledku je rozlišovanie medzi právnou kvalifikáciou podľa § 420 a § 427 OZ (a teda aj námietka žalobkyne v tejto súvislosti) málo podstatné. V oboch prípadoch je totiž dôležité preukázanie porušenia právnej povinnosti škodcom.

28. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť strany tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti od hypotézy právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno (pozri napr. uznesenie NS SR z 23.01.2014, sp. zn. 3Cdo/294/2012). Prvoinštančný súd správne identifikoval základné predpoklady vzniku zodpovednosti vodiča (žalovaného 1) za škodu v zmysle § 420 OZ, ktorými sú a) porušenie právnej povinnosti, b) existencia škody, c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, a d) zavinenie. Keďže zo skutočností preukazujúcich existenciu týchto predpokladov vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky (v podobe vzniku nároku na náhradu škody) poškodená osoba, v prejednávanej veci to je žalobkyňa, ktorá zaťažuje bremeno tvrdenia a dôkazu v tejto súvislosti. Bolo preto úlohou žalobkyne, aby tvrdila a preukázala, že žalovaný 1 porušil právnu povinnosť, že jej vznikla škoda, že medzi porušením právnej povinnosti a škodou je príčinná súvislosť a že žalovanému možno pripísať zavinenie.

29. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že dňa 31.08.2015 v čase približne o 9:00 hod. v Šali žalovaný 1 ako vodič osobného motorového vozidla značky Renault Fluence, EČV: MNY805, na cestnom moste ul. SNP na ceste I/75 v 20,5 km v smere jazdy do mesta Šaľa, nevenoval dostatočnú pozornosť riadeniu tohto vozidla a nedal prednosť cyklistike - žalobkyňi, ktorá prechádzala cez priechod pre chodcov, tlačiac po svojej pravej strane svoj dámsky bicykel zn. Monika, v smere zo Šale - Veče do Šali,

príčom počas prechádzania cez priechod sa vodič dostatočne nepresvedčil o možnosti prechodu pre priechod pre chodcov, prehliadol žalobkyňu, ktorá vstúpila na vozovku a prechádzala cez priechod pre chodcov, čím porušil § 4 ods. 1 písm. f) ZoCP, pričom v priamej príčinnej súvislosti s nehodovým dejom žalobkyňa utrpela početné zranenia, ktoré ju podľa znaleckého posudku vyhotoveného v trestnom konaní obmedzovali v obvyklom spôsobe života v trvaní troch mesiacov.

30. Toto tvrdenie žalobkyne ale nebolo v konaní nesporné, ako sa to snaží žalobkyňa v odvolaní podsúvať, pretože postoj oboch žalovaných k žalobou uplatnenému nároku bol od počiatku odmietavý. Obaja žalovaní namietali, že nie je preukázaný. Žalovaný 1 už vo svojom vyjadrení z 12.12.2017 (č. I. 61) popieral skutkové tvrdenia žalobkyne o priebehu dopravnej nehody a že by porušil povinnosť vyplývajúcu z § 4 ods. 1 písm. f) ZoCP. Žalovaná 2 vo vyjadrení zo 06.06.2019 (č. I. 164) považovala žalobu za nedôvodnú a v tejto súvislosti poukazovala výsledky trestného konania vedeného Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 9T/34/2017, ktoré bolo právoplatne skončené. Výslovne zdôraznil, že žalovaný 1 bol spod obžaloby oslobodený najmä preto, že skutok kladený za vinu žalovanému 1 sa nestal. Za týchto okolností je nepochybné, že sporným bolo nielen zavinenie žalovaného 1, ale vôbec porušenie právnej povinnosti.

31. Za okolností prejednávanej veci tak bol rozhodujúcim už hneď prvý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, teda skutočnosť, že niekto porušil určitú povinnosť (súd prvej inštancie správne poznamenal, že nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovoprávneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom). Ako odvolací súd naznačil vyššie, porušenie právnej povinnosti je prvotným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu nielen podľa § 420 OZ, ale aj podľa § 427 OZ. Druhé citované ustanovenie sa od toho prvého odlišuje totiž v zásade len v tom, že na založenie zodpovednosti za škody podľa neho sa nevyžaduje zavinenie.

32. Keďže tvrdenie žalobkyne o porušení právnej povinnosti bolo sporné, bolo na žalobkyňu, aby ho preukázala (či už by sa jej nárok posudzoval z hľadiska § 420 alebo § 427 OZ). Z toho zároveň vyplýva, že nebolo úlohou žalovaných, aby preukazovali neexistenciu predpokladov na vznik zodpovednosti za škody (takáto požiadavka by sa pričila aj zmyslu tzv. negatívnej dôkaznej teórie). Nie je preto rozhodujúca poznámka žalobkyne, že žalovaná 2 nenamietala existenciu žiadneho liberačného dôvodu a že namietala len vznik objektívnej zodpovednosti prevádzkovateľa dopravného prostriedku. Žalobkyňa sa mylí, keď sa domnieva, že žalovaná 2 bola povinná brániť sa voči žalobkyňou uplatnenému nároku tým, že škode sa nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať, a že škoda bola zavinená výlučne zavinením poškodeného. V dôsledku tohto omylu žalobkyne je nedôvodná aj jej námietka, že prvoinštančný súd šiel nad rámec procesnej obrany žalovanej strany (ktorá podľa žalobkyne nikdy ani netvrdila výlučné zavinenie dopravnej nehody poškodenou porušením povinnosti podľa § 55 ods. 8 ZoCP), a sám, napriek nedôvodnosti obrany žalovanej 2 (ktorá namietala, že škoda nebola spôsobená prevádzkou motorového vozidla) vyhľadával ďalšie dôvody zamietnutia žaloby (po splnení predpokladu spôsobenia škody prevádzkou motorového vozidla) spočívajúce v žalovanou 2 nenamietaných liberačných dôvodoch.

33. Vzhľadom na vyššie vysvetlené rozloženie bremena tvrdenia a dôkazu odvolací súd nemohol dať za pravdu žalobkyňu, že súd prvej inštancie svojím procesným postupom narušil princíp rovnosti strán a právo žalobkyne na spravodlivý proces.

34. Druhým odvolacím dôvodom žalobkyňa súdu prvej inštancie vytýka, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože nad rámec záverov súdov v trestnom konaní z hľadiska priebehu dopravnej nehody zaujal názor, že je jednoznačne preukázaný priebeh dopravnej nehody v alternatíve, keď sa žalobkyňa pohybovala cez vozovku ako cyklistka a vylúčil priebeh nehody podľa tvrdenia poškodenej - žalobkyne, hoci súdy prejednávajúce trestnú vec uzavreli, že priebeh dopravnej nehody podľa tej-ktorej alternatívy nie je možné určiť, pričom hodnotili alternatívu priebehu dopravnej nehody pre obvineného priaznivejšiu.

35. Aj tento odvolací dôvod vychádza z nepochopenia rozloženia bremena tvrdenia a dôkazu v prejednávanom spore. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že ak si poškodený v súdnom konaní uplatňuje nárok podľa § 420 (alebo § 427) OZ, musí tvrdiť a preukázať v prvom rade to, že škodca svojím konaním porušil určitú právnu povinnosť. Pokiaľ je porušenie tejto právnej povinnosti postihnutelné v rámci trestného konania, výsledky tohto konania budú podstatné z hľadiska preukázania konania

domnelého škodcu. Je síce pravda, že súd v civilnom sporovom konaní je viazaný len rozhodnutím o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ich spáchal (§ 193 CSP), ustálená judikatúra však dospela k záveru, že nemožno nechať bez povšimnutia oslobodzujúci rozsudok, ak sa v ňom konštatuje, že skutok, z ktorého sa vyvodzuje nárok na náhradu škody, sa vôbec nestal, alebo že tento skutok nespáchal žalovaný a pod. (pozri R 27/1977 a v tomto zmysle aj Rc 31/79)

36. Žalobkyňa v žalobe opísala konanie žalovaného 1, ktoré malo viesť k porušeniu právnej povinnosti upravenej v § 4 ods. 1 písm. f) ZoCP, zhodne s opisom skutku, pre ktorý mu bola vznesená obžaloba. Keďže medzi stranami bol skutkový dej týkajúci sa nehody sporný, súd prvej inštancie vykonal dokazovanie obsahom trestného spisu a zistil, že žalovaný 1 bol spod obžaloby právoplatne oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Už týmto zistením prvoinštančného súdu, ktoré inak žalobkyňa v odvolaní ani nenapadla, bolo vzhľadom na vyššie citovanú judikatúru vyvrátené tvrdenie žalobkyne o konaní žalovaného 1, ktorým mal tento porušiť právnu povinnosť upravenú v § 4 ods. 1 písm. f) ZoCP. Z vyššie uvedených dôvodov sú nadväzujúce skutkové závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobkyňa si nehodu spôsobila sama, už pre rozhodnutie vo veci samej nadbytočné. Pokiaľ sa dôkazmi vykonanými v trestnom konaní nepodarilo preukázať, že skutok sa stal, teda že žalovaný 1 svojím konaním opísaným v žalobe porušil právnu povinnosť, bolo na žalobkyni, aby tvrdila iné konanie žalovaného 1 (žalovaná 2 nemala povinnosť tvrdiť iný priebeh nehody, pretože nebola účastníkom nehody, teda nepopierala skutkové tvrdenia, ktoré sa týkali jej konania alebo vnímania - § 151 ods. 2 CSP) alebo aby predniesla nové dôkazné návrhy, ktoré by boli spôsobilé spochybníť výsledky trestného konania. Nič také však žalobkyňa neurobila, preto nebolo potrebné sa zaoberať ostatnými predpokladmi zodpovednosti za škodu vrátane zavinenia a prípadnými liberačnými dôvodmi na strane škodcu a vykonávať v tejto súvislosti dokazovanie. Námietky žalobkyne proti skutkovým záverom prvoinštančného súdu neobstoja preto, lebo vzhľadom na žalobkyňou prednesené skutkové tvrdenia vychádzajú tieto závery z dokazovania vykonaného v rozsahu potrebnom na rozhodnutie vo veci samej.

37. To vedie odvolací súd ku konštatovaniu, že nie je daný ani žalobkyňou uplatňovaný tretí odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci.

38. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalovaný 1 neporušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa zákona - dať prednosť chodcovi, ktorý vstúpil na vozovku a prechádza cez priechod pre chodcov (bod 15 napadnutého rozsudku). Zároveň sa tým logicky stal nepreukázaným prvotný predpoklad vzniku nároku žalobkyne na náhradu škody (či už podľa § 420 OZ, alebo aj podľa § 427 OZ, na ktorý žalobkyňa vytrvalo odkazuje). Keď nie je preukázané porušenie právnej povinnosti, je nadbytočné zapodievať sa otázkou zavinenia, či liberačnými dôvodmi. Keď prvoinštančný súd žalobu zamietol z dôvodu, že neboli splnené podmienky na priznanie žalobou uplatneného nároku na základe § 420 OZ, ale ani na základe § 427 OZ v spojení s § 15 ods. 1 ZoPZP, vec v konečnom dôsledku správne posúdil. Ani v tejto súvislosti preto odvolací súd nenachádza žiaden dôvod na to, aby napadnutý rozsudok zrušil (§ 389 CSP) alebo ho zmenil (§ 388 CSP).

39. Pokiaľ ide o povinnosť žalobkyne nahradiť trovy konania žalovanému 1, ktoré bolo zastavené pre späťvzatie žaloby, odvolací súd nezistil dôvody pre použitie § 257 CSP.

40. Podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. Ustanovenie § 257 nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len

ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1) a za zavinenie (§ 256 ods. 1). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Zmyslom predmetného zákonného ustanovenia je, že ak súd zvolí postup podľa neho, nemôže žiadnej zo strán (ani úspešnej, ani neúspešnej) priznať náhradu trov konania. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady boli trovy uložené a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Aj podľa ustálenej súdnej praxe (pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 119/03 či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 67/2010) výnimočnosť použitia ustanovenia § 257 CSP, ako aj to, v čom súd videl, že išlo o prípad hodný osobitného zreteľa, musí byť náležite odôvodnené (I. ÚS 153/2018).

41. V danom prípade žalobkyňa svojím dispozitívnym úkonom (späťvzatím žaloby) zaviniła zastavenie konania a odvolací súd nezistil žiadne zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce výnimočný postup súdu pre nepriznanie náhrady trov konania. Takouto okolnosťou nie je to, že v čase podania žaloby nebolo ukončené trestné konanie voči žalovanému 1. Žalobkyňa aj po ukončení trestného konania zotrvala na žalobe voči žalovanej 2, ktorej skutkový základ je rovnaký a vychádza zo skutku, pre ktorý bol žalovaný 1 trestne stíhaný a o ktorom bolo rozhodnuté, že sa nestal. Navyše, žalobkyni bolo už v čase podania žaloby zo zápisnice o výsluchu obvineného z 27.09.2016, ktorú aj pripojila k žalobe (č. I. 13), známe stanovisko žalovaného 1, ktorý so vznesením obvinenia nesúhlasil a priebeh nehody opisoval odlišne, než žalobkyňa v žalobe, takže mohla očakávať, že jej nárok bude sporný aj v civilnom konaní. Ustanovenie § 257 ale neslúži na elimináciu rizika prehry súdneho sporu v prípade, že žalobca neunesie bremeno tvrdenia a dôkazu. Žiadne ďalšie dôvody hodné osobitného zreteľa už žalobkyňa netvrdila a takéto dôvody nevyšli najavo ani zo spisu. Odvolací súd preto uzavrel, že použitie § 257 CSP v prejednávanej veci nie je opodstatnené.

42. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

43. Na základe všetkých vyššie uvedených úvah odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vo výroku II vrátane závislého a správneho výroku IV o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovanou 2, ako aj vrátane výroku III o trovách konania medzi žalobkyňou a žalovaným 1 vecne správny, v dôsledku čoho ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil (výrok I).

44. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP) vychádzal odvolací súd z celkového úspechu žalovaných v odvolacom konaní, a preto im podľa § 255 ods. 1 CSP priznal voči neúspešnej žalobkyni nárok na ich plnú náhradu (výroky II a III).

45. Tento rozsudok prijal senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).